

**ՀԱՆՈՒՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱհՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
ՈՐՈՇՈՒՄԸ**

**ՔԱՂԱՔԱՅԻ ՆԻՆԱ ՂԱԶԱՐՅԱՆԻ ԵՎ ԱՅԼՈՅ ԴԻՄՈՒՄԻ ՀԻՄԱՆ ՎՐՄ ՀՀ
ՔԱՂԱՔԱՅԻ ԴԱՏԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՍԳՐՔԻ 2-ՐԴ ՀՈԴՎԱԾԻ 1-ԻՆ
ՄԱՍԻ, 159-ՐԴ ՀՈԴՎԱԾԻ, «ԻՆՔՆԱԿԱՄ ԿԱՌՈՒՅՎՎԱԾ ՃԵՆՔԵՐԻ, ՇԻՆՈՒ-
ԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԵՎ ԻՆՔՆԱԿԱՄ ԶԲԱՂԵՅՎՎԱԾ ՀՈՂԱՄԱՍԵՐԻ ԻՐԱՎԱԿԱՆ
ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿԻ ՄԱՍԻՆ» ՀՀ ՕՐԵՆՔԻ 8-ՐԴ ՀՈԴՎԱԾԻ 1-ԻՆ ՄԱՍԻ ԵՎ ՀՀ
ԴԱՏԱԿԱՆ ՕՐԵՆՍԳՐՔԻ 94-ՐԴ ՀՈԴՎԱԾԻ 2-ՐԴ ՄԱՍԻ «ԱՎԱՆԴԱՏՈՒ» ԲԱՌԻՑ
ՀԵՏՈ՝ ԱՄԲՈՂՋՈՒԹՅԱՄԲ, ԵՎ 3-ՐԴ ՄԱՍԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՍԱհՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ՀԱՄԱՊԱՏԱԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՀԱՐՑԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ
ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ ԳՈՐԾՈՎ**

Քաղ. Երեւան

4 ապրիլի 2008թ.

Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դարարանը՝ կազմով.
Գ. Հարությունյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի, Ռ. Դանիելյանի, Ֆ. Թոխյանի,
Վ. Դովիաննիսյանի (գելուցող), Զ. Ղուկասյանի, Ռ. Նազարյանի, Ռ. Պապյանի,
Վ. Պողոսյանի,

մասնակցությամբ՝

դիմողների ներկայացուցիչ Կ. Մեժլումյանի,

գործով որպես պարասիստող կողմ ներգրավված՝ ՀՀ Ազգային ժողովի
պաշտոնական ներկայացուցիչ՝ ՀՀ Ազգային ժողովի աշխարհակազմի օրենսդրության
վերլուծության վարչության պետ Ա. Խաչարյանի,

համաձայն Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 100 հոդվածի
1-ին կետի, 101 հոդվածի 6-րդ կետի, «Սահմանադրական դարարանի մասին» ՀՀ
օրենքի 25, 38 և 69 հոդվածների,

դրսաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «Քաղաքացի Նինա
Ղազարյանի եւ այլոց դիմումի հիման վրա՝ ՀՀ քաղաքացիական դարավարության
օրենսգրքի 2-րդ հոդվածի 1-ին մասի, 159-րդ հոդվածի, «Ինքնակամ կառուցված
շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ գրադեգված հոդամասերի իրավական
կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի, ՀՀ դարական

օրենսգրքի 94-րդ հոդվածի 2-րդ մասի՝ «ավանդապու» բառից հետո՝ ամբողջությամբ, եւ 3-րդ մասի՝ Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթը քաղաքացիներ Ն. Ղազարյանի, Խ. Ռովհաննիսյանի, Ա. Շարությունյանի եւ Ա. Ռովհաննիսյանի՝ 19.11.2007թ. դիմումն է սահմանադրական դատարան:

Ուսումնասիրելով գործով գեկուցողի հաղորդումը, դիմողների գրավոր փաստարկները, պարագաներու կողմից գրավոր բացապրությունները, հետազոտելով ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգիրքը, «Ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ գրաղեցված հողամասերի իրավական կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքը, ՀՀ դատական օրենսգիրքը եւ գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դատարանը

Պ Ա Ր Զ Ե Ց .

1. ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգիրքն ընդունվել է ՀՀ Ազգային ժողովի կողմից 1998թ. հունիսի 17-ին, Հայաստանի Հանրապետության Նախագահի կողմից սպորազրվել՝ 1998թ. օգոստոսի 7-ին եւ ուժի մեջ է մտել 1999թ. հունվարի 1-ից:

«Ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ գրաղեցված հողամասերի իրավական կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքը ՀՀ Ազգային ժողովի կողմից ընդունվել է 2002թ. դեկտեմբերի 26-ին, Հայաստանի Հանրապետության Նախագահի կողմից սպորազրվել՝ 2003թ. հունվարի 31-ին եւ ուժի մեջ է մտել 2003թ. փետրվարի 22-ից: Օրենքի 11-րդ հոդվածին համապատասխան այն ուժը կորցրել է 2005թ. փետրվարի 22-ին:

ՀՀ դատական օրենսգիրքը ՀՀ Ազգային ժողովի կողմից ընդունվել է 2007թ. փետրվարի 21-ին, Հայաստանի Հանրապետության Նախագահի կողմից սպորազրվել՝ 2007թ. ապրիլի 7-ին եւ ուժի մեջ է մտել 2007թ. մայիսի 18-ից:

2. Դիմողները գրնում են, որ ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 2-րդ հոդվածի 1-ին մասը եւ 159-րդ հոդվածը, իրավակիրառական պրակտիկայի կողմից դրանց դրված բովանդակությամբ, «Ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ գրաղեցված հողամասերի իրավական կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասը, ՀՀ դատական օրենսգրքի 94-րդ հոդվածի 2-րդ մասը՝ «ավանդապու» բառից հետո՝ ամբողջությամբ,

Եւ 3-րդ մասը հակասում են ՀՀ Սահմանադրության 1-ին, 3, 5, 6, 18, 19, 83.5., 91, 97 եւ 98-րդ հոդվածներին:

Մասնավորապես, ըստ դիմողների՝ Երևանի Արաբկիր եւ Քանաքեռ-Զեյթուն համայնքների առաջին ապյանի դադարանի եւ ՀՀ վճռաբեկ դադարանի գնահապմամբ իրենք համապատասխան դադարական վարույթում չեն դիմում որպես շահազդիո անձ, ինչի արդյունքում խախտվել են ՀՀ Սահմանադրության 18 եւ 19-րդ հոդվածներով երաշխավորված իրենց իրավունքները:

Ինչ վերաբերում է «Ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ զբաղեցված հողամասերի իրավական կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասին, ապա դիմողները գրնում են, որ այն, իրավակիրառական պրակտիկայի կողմից փրկած մեկնաբանությամբ, հակասում է ՀՀ Սահմանադրության 18-րդ հոդվածին՝ այնքանով, որքանով անձը զրկվում է պետրական մարմինների առջեւ իրավական պաշտպանության արդյունավետ միջոցի իրավունքն իրականացնելու հնարավորությունից:

Ըստ դիմողների՝ ՀՀ դադարական օրենսգրքի 94-րդ հոդվածի վիճարկվող դրույթները խախտում են դադարական անկախության սահմանադրական սկզբունքը:

3. Պարասահմանող կողմը նկատի ունենալով, որ «Ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ զբաղեցված հողամասերի իրավական կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքն ուժը կորցրել է 2005 թվականին, ուստի իհմք ընդունելով «Սահմանադրական դադարանի մասին» ՀՀ օրենքի 47 եւ 60-րդ հոդվածները, միջնորդում է սույն գործի վարույթը՝ «Ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ զբաղեցված հողամասերի իրավական կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի սահմանադրականության մասով՝ կարճել:

Հաշվի առնելով այն հանգամանքը, որ 2008 թվականի հունվարի 1-ից ՀՀ քաղաքացիական դադարական օրենսգրքի 159-րդ հոդվածն ուժը կորցրած է ճանաչվել, եւ իհմք ընդունելով «Սահմանադրական դադարանի մասին» ՀՀ օրենքի 47 եւ 60-րդ հոդվածները, պարասահմանող կողմը միջնորդում է սույն գործի վարույթը՝ ՀՀ քաղաքացիական դադարական օրենսգրքի 159-րդ հոդվածի սահմանադրականության մասով՝ կարճել: Պարասահմանող կողմը նաև գրնում է, որ ՀՀ քաղաքացիական դադարական օրենսգրքի 2-րդ հոդվածի եւ ՀՀ Սահմանադրության 3-րդ, 18-րդ եւ 19-րդ հոդվածներում ամրագրված դրույթների միջև հակասություն չկա:

Պարասիանող կողմի կարծիքով, ՀՀ դարական օրենսգրքի 94-րդ հոդվածի 2-րդ մասում կեփերով ամրագրված սահմանափակումների թույլագրելիության ասբիճանը պետք է վերլուծվի 2-րդ մասի սկզբնամասում ձեւակերպված դրույթի եւ թվարկված կեփերի ամբողջության համապերսպում, քանզի, իր կարծիքով, սահմանափակումների թույլագրելիության այդպիսի ասբիճանը ՀՀ Սահմանադրության հետ հակասության չի հանգեցնում, այլ, ընդհակառակը, ամրագրելով բուն ձեռնարկագրի ականոնությամբ գրադարձելու արգելքը՝ միաժամանակ թույլագրելի է համարվում բնականոն գույքային շրջանառությանը մասնակցելը՝ առանց ձեռնարկագրի ականոնությամբ գրադարձելու իրավունքի (օրինակ՝ բաժնեփոմսերի ձեռքբերում): Ընդ որում, այդպիսի մասնակցությունն էլ իր հերթին կրում է սահմանափակ բնույթ՝ այդ թվում ՀՀ դարական օրենսգրքի 94-րդ հոդվածի 3-րդ մասի ուժով:

4. Դիմումում վիճարկվող ՀՀ քաղաքացիական դարավարության օրենսգրքի 159-րդ հոդվածն ուժը կորցրել է ՀՀ Ազգային ժողովի կողմից 28.11.2007թ. ընդունված ՀՀ ՇՕ-277-Ն օրենքով: Բացի դրանից, վիճարկվող 159-րդ հոդվածը զեփեղված էր ՀՀ քաղաքացիական դարավարության օրենսգրքի 26-րդ գլխում, որը ՀՀ սահմանադրական դարարանն իր 28 նոյեմբերի 2007թ. ՍԴՈ-719 որոշմամբ ՀՀ Սահմանադրությանը համապատասխանող է ճանաչել: «Սահմանադրական դարարանի մասին» ՀՀ օրենքի 60-րդ հոդվածին եւ 32-րդ հոդվածի 3-րդ կեփին համապատասխան սահմանադրական դարարանի կողմից գործի վարույթը ենթակա է կարճման, եթե դիմումում առաջադրված հարցի վերաբերյալ առկա է սահմանադրական դարարանի որոշումը:

5. Սահմանադրական դարարանը գործի ուսումնասիրության արդյունքներով գիտնում է, որ ՀՀ դարական օրենսգրքի վիճարկվող 94-րդ հոդվածի 2-րդ մասի՝ «ավանդագույն» բառից հետո՝ ամբողջությամբ, եւ 3-րդ մասի նորմերը ՀՀ ընդիանուր իրավասության դարարանների կողմից դիմողների նկարմամբ չեն կիրառվել:

Սահմանադրական դարարանը գիտնում է, որ ՀՀ Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 6-րդ մասի՝ «...իր նկարմամբ կիրառված օրենքի դրույթի...», ինչպես նաև «Սահմանադրական դարարանի մասին» ՀՀ օրենքի 60-րդ հոդվածի 2-րդ մասում պարունակվող «...եւ չի կիրառվել» բառակապակցություններում «կիրառում» հասկացությունը չի վերաբերում դարական ակտերում օրենքի այս կամ այն դրույթի ցանկացած վկայակոչման: Միայն այն պարագայում դա կարող է դիմարկվել որպես օրենքի դրույթի «կիրառում», եթե անձի համար այն առաջանում է իրավական

հետեւանքներ: Բոլոր այն դեպքերում, երբ վկայակոչումն ունի ծանուցողական բնույթ կամ դրա միջոցով դադավարության կողմի ուշադրությունն է իրավիրվում իր գործողությունների օրինականության վրա, հարցի սահմանադրականության բարձրացման գուսանկյունից չի կարող դիմարկվել որպես օրենքի դրույթի «կիրառում»:

«**Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 6-րդ մասին եւ «Սահմանադրական դադարանի մասին»**» ՀՀ օրենքի 69-րդ հոդվածի 1-ին մասին համապատասխան՝ անհարական դիմում կարող է ներկայացվել ընդիանուր իրավասության եւ մասնագիրացված դադարաններում դադավարության կողմ հանդիսացած այն ֆիզիկական կամ իրավաբանական անձի կողմից, որի նկարմամբ գործը լուծող վերջնական դադարական ակտով կիրառվել է որեւէ օրենքի դրույթ, որն սպառել է դադարական պաշտպանության բոլոր միջոցները, եւ որը գրնում է, որ փվյալ գործով կիրառված օրենքի դրույթը հակասում է Սահմանադրությանը: «Սահմանադրական դադարանի մասին»» ՀՀ օրենքի 60 եւ 32-րդ հոդվածներին համապատասխան՝ գործի քննությունը ենթակա է կարճման, եթե դիմումը չի համապատասխանում նշված պահանջներին:

6. Դիմողների կողմից վիճարկվող՝ «Ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ գրադեցված հողամասերի իրավական կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասը սահմանում է. «... քաղաքացիները կամ իրավաբանական անձինք ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ գրադեցված հողամասերի նկարմամբ իրավունքների ճանաչման նպարակով, ըստ դրանց գրնվելու վայրի, պեսք է դիմեն անշարժ գույքի կադասպր վարող պետական մարմնի գործադրային սպորաբաժանումներ»:

«**Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 6-րդ կետը եւ «Սահմանադրական դադարանի մասին»**» ՀՀ օրենքի 69-րդ հոդվածի 1-ին մասն անձին իրավունք են դալիս դիմել սահմանադրական դադարան ոչ թե ցանկացած օրենքի, այլ միայն իր նկարմամբ կիրառված օրենքի դրույթի սահմանադրականության հարցով:

Ինչ վերաբերում է վիճարկվող դրույթների սահմանադրականության հարցին՝ իրավակիրառական պրակտիկայում դրանց գրված մեկնաբանությամբ, ապա դիմողներն այս կապակցությամբ ըստ էռության բարձրացնում են ոչ թե իրավակիրառական պրակտիկայում սպացած բովանդակությանը համապատասխան նշված դրույթների սահմանադրականությունը որոշելու հարց, այլ այդ դրույթների կիրառման իրավաչափության հարց:

7. Համաձայն ՀՀ Սահմանադրության 19 հոդվածի՝ անձի դափական պաշտպանության իրավունքի իրացման անհրաժեշտություն ծագում է այն դեպքում, եթե նա խնդիր ունի վերականգնելու իր ենթադրյալ խախտված իրավունքները: Սահմանադրական այս դրույթի հիմքում ընկած է այն փրամաքանությունը, որ յուրաքանչյուր դեպքում անձն իր՝ դափարան դիմելու իրավունքը կարող է իրացնել միայն այն դեպքում, եթե փվյալ գործի առնչությամբ ունի իրավական շահագրգովածություն: Սահմանադրական այս դրույթին համահունչ՝ ՀՀ քաղաքացիական դափավարության օրենսգրքի վիճարկվող 2-րդ հոդվածի 1-ին մասը դափարան դիմելու իրավունքը վերապահել է շահագրգիռ անձին, այն է՝ անձին, ուն իրավունքները ենթադրաբար խախտվել են:

Սահմանադրական դափարանը միաժամանակ գտնում է, որ «շահագրգիռ անձ» հասկացությունը գնահապման ենթակա հասկացություն է, եւ յուրաքանչյուր կոնկրետ գործով, ելնելով փվյալ գործի կոնկրետ հանգամանքներից, գործը քննող դափարանն է իրավասու գնահապելու այս հասկացությունը եւ պարզելու, թե արդյո՞ք փվյալ անձը գործի ելքում ունի իրավական շահագրգովածություն:

Սահմանադրական դափարանն արձանագրում է, որ դիմումում շարադրված փաստարկները, ինչպես նաև դափական ակտերի ուսումնասիրությունը վկայում են, որ խնդիրը վերաբերում է ոչ թե վկայակոչվող նորմերի սահմանադրականությանը, այլ դափական կարգով բողոքարկման առարկա դարձած առանձին ենթաօրենսդրական ակտերի (մասնավորապես, Երեւանի քաղաքապետի 2005թ. հոկտեմբերի 14-ի թիվ 2191-Ա որոշման, դրա հիման վրա կնքված առուվաճառքի պայմանագրի) օրինականությանն ու օրենքների ճիշդ կիրառմանը, որոնց գնահապման եւ դրանց առնչությամբ որոշում կայացնելու լիազորություն սահմանադրական դափարանը չունի:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից եւ դեկավարվելով Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 100 հոդվածի 1-ին կետով, 102 հոդվածով, «Սահմանադրական դափարանի մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքի 63, 64 եւ 69 հոդվածներով, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դափարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Յ.**

1. ՀՀ քաղաքացիական դափավարության օրենսգրքի 159-րդ հոդվածի, ՀՀ դափական օրենսգրքի 94-րդ հոդվածի 2-րդ մասի՝ «ավանդափու» բառից հետո՝ ամբողջությամբ, եւ 3-րդ մասի, ինչպես նաև «Ինքնակամ կառուցված շենքերի, շինությունների եւ ինքնակամ զբաղեցված հողամասերի իրավական կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասով գործի վարույթը կարծել՝ հիմնվելով

«Սահմանադրական դարպարանի մասին» ՀՀ օրենքի 32 հոդվածի 3-րդ մասի, 60 հոդվածի 1-ին և 2-րդ մասերի և 69 հոդվածի 1-ին և 7-րդ մասերի վրա:

2. ՀՀ քաղաքացիական դարպարության օրենսգրքի 2-րդ հոդվածի 1-ին մասը համապատասխանում է Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը:

3. Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 102 հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է և ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՎԱՌՈՂ

Գ. ՇԱՄՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

4 ապրիլի 2008 թվականի
ՄԴՈ- 747